

A kötet húsz rövid írást tartalmaz, ez a részlet az egyikből:

„A nap úgy tűzött be a majdnem a plafonig érő ablakokon, hogy ha a mattfehér csempe nem porcelánból lett volna, hanem valami olvadékonyabb anyagból, hát azonnal lefolyik a falról.

A kórházi folyosó ablakszárnyait a plafon alatt nem nyitották ki; a mennyezethez közel egy-egy apró tábla beépített légkondicionálója zümmögve próbálta meg lehűteni a hőséget. Ez pedig bent így könnyebben volt elviselhető, mint kint, ahol dühöngött a kánikula.

A kevésbé berendezett folyosón egy-két ember kószált. A pszichiátriai osztály betegein laza kezeslábas volt. Bár ők nem a „ön- és közveszélyes” státuszba tartoztak, de az elővigyázatosság kedvéért senkinek nem adtak olyan tárgyat (eszközt, ruhát, ételt), amivel bárkiben, vagy bármiben kárt tudtak volna okozni. A fehér pizsama hátul volt nyitott, elől pedig úgy folyt össze, mintha külön előke lett volna mindenkin.

A bambán maga elé bámuló férfiak és nők elmerengve járkáltak fel, s alá. Vagy aki nem, az csak megállt egy berácsozott ablak alatt (amit szintén nem ért el a padlóról) és úgy nézett fel a betűző napfénycsíkokra, mint egy imát mormogó ember a keresztre.

Egyikőjük bal kezét a szíve alá szorította és jobbra-balra ringatta; arcán halvány mosoly játszott kontrasztot a világ felé semmitmondó tekintetével. A nő néha dúdolni kezdett, majd ha odaért egy betegtársa mellé, befordult a fal felé és testével védelmezte bal karját.

– Ne félj kicsikém, a bácsi nem bánt. Nem bánt, mert kikaparom a szemét! – dűnnyögte és amint a másik elandalgott, folytatta sétáját elképzelt gyermekével.

A folyosó másik végén egy idősebb ember lapult a falhoz. Kezével simogatta a csempét. Néha az egyiket megkocogtatta, aztán a fejét odafordította a kiszemelt részhez, majd odahajolva közel a négyzethez elordította magát:

– Nem tudtok meg semmit! Nem láthattok bele a fejembe!

A harmadik ember négykézláb állt arrébb és lihegett, mint egy kutya, a negyedik a kisujjával mérte le századjára a folyosót, az ötödik pedig csak állt és nézte a történéseket.

A hosszú helyiség végeiben tömör és zárt ki- illetve bejárat várta az áthaladókat, a kettő között pedig egynéhány kilincstelen ajtó fehérlett. Ez utóbbiak belelapultak a falba, s ha mintaként valaki négyzeteket rajzolt volna rájuk, az ember észre sem veszi, hogy ajtók. A padló szürke és koszos volt, s csak az adott neki némi fényt, hogy a rajta sétálgatók már ezerszer végigcsoszogták.

Kintről hangos kiáltozás hallatszott. Aztán feltáruult az egyik bevezető ajtó, majd két erős testalkatú férfi ápoló közrefogva bevezetett egy embert. A középen kísért középkorú férfi kihúzta magát, fejét felszegte és délcegen lépkedett előre. Fejét néha oldalra fordította, s amikor lelassított, kirántotta a kezét az őt fogó szakember karjaiból és kézfejét bedugta ingje két gombja közé. A mozdulat nem okozott nagy megállást, de érezni lehetett, hogy a betegkísérők sietnének már tovább az ápolásra szorulóval.

A kis társaság megtorpant a csak ácsorgó betegnél, mert a már majdnem rángatott férfi odafordult és üvölteni kezdett:

– Katona! Itt vagyunk Waterloo-nál, s maga csak ácsorog? Hol van a fegyvere?

A megkérdezett összerezzen, majd leült a földre és zokogni kezdett.

– Harctéri depresszió – dűnnyögte „Napoleon”, majd hagyta, hogy az ápolók továbbvigyék.

Amint becsukódott mögöttük a kijárat ajtó és befejeződött a zár berregése, az itt maradtak folytatták eddigi tevékenységeiket. Sétáltak, ugattak, dajkáltak, tapogattak.

A Nap még melegebben kezdett kint sütni, a bent lévők pedig hullámokban hol meglassultak, hol felgyorsulva jöttek- mentek. A levegő ugyan a légkondicionálónak köszönhetően cserélődött és igyekezett friss maradni, de érezhetően nyomott volt.

Hangos csattanással kivágódott ismét a lezáró ajtó. Most egy középkorú nőt hoztak be rajta, aki ide-oda vergődve próbált meg kiszabadulni mind a ráadott kényeszköpenyből, mind az őt tartók erős karjaiból. Csapzottan göndör haját kötés fedte, arcából rémülettel teli szemei úgy

villódtak kifelé, mintha megvilágított prizmák ültek volna szemszögökben. Fogait vicsorgatta, aztán kiöltve nyelvét ugrott egyet. Hörögve és nyálcsorgatva sikoltózott, a két ápoló alig bírt vele.

– Elszabadult! Érkezik hamarosan, meglátjátok! Nem állítja meg az áramszünet, s ledönt mindent! Az állomás peronja sem fogja meg, felmászik majd az emberek közé! Megöl mindenkit, ledönti az állomás oszlopait! Mind meghalunk!

– Nyughasson már! – szólt rá a jobboldali szakember, majd még erősebben fogva megpróbált gyorsítani a másik ajtó felé.

– Hiába minden! Nem jutunk ki innen! Megállnak majd a mozgólépcsők is! – sikoltozta a nő, s néhány pillanattal később becsapódott mögöttük a berregő ajtó.

Miután elhalkult a tér, a jelenlévők visszazökkentek korábbi állapotukba, folytatódtak a percek. A mozdulatok, a hangok, a meleg, a némaság.

Hirtelen olyan csend lett, hogy szinte hallani lehetett a bent sétálók szívdobbanásait, a légzéseiket, de még azt is, ahogy lecsukják szemhéjukat, vagy, ahogy verejtékcseppjeik lehullanak a földre. Olyan volt ez, mint amikor az ember tudja, hogy kitör a vihar, vagy amikor egy földrengés után nemcsak megáll a világ, de szinte egy-egy másodpercre megfagy.

Attól a „kijárat” ajtótól, ahová a korábban elvittek eltűntek, kopogás hallatszott. Hangosodott, majd már nem is kopogás volt, hanem szinte csattogás.

„Kopp kopp csatt csatt trapp rapp tradarapptradarapp tradarapp”

Kivágódott az ajtó és egy hatalmas csataló vágatott be rajta. A gyönyörű paripa szőrén megcsillant a fentről betűző nap, s a szerszámain mindez úgy fénylett fel, mintha azok aranyból lettek volna. A nyereg alatti díszes pokrócon fekvő és erős szíjjakkal rögzített nyeregben állva vágatott be a korábban kivitt férfi. Lábán lovaglósizma feketéllett, ruhája eredeti katonai öltözet volt, s egyik kezével a zablához futó szárat tartotta, a másikkal egy kivont kardot tartott előre szegezve. Fején ott feszült jellegzetes francia császári kalapja.

”